

TŘESKAN

třebovské skautské noviny

Kvíčalka 1998 - tábor skautů a skautek

Vedení tábora

Vedoucí tábora: Luboš Grepl - Darzi
Zástupce: Pavel Navrátil - Jessie
Hospodář: Lenka Navrátilová
Zdravotník: Jan Stejskal - Johan
Šéfkuchař: Karel Rozbořil

Vedoucí: Jarda Komárek, Jirka Nečas, Vít a
a Vladan Kolářovi, David Burian, Aleš Bis,
Lenka Greplová, Hanka Schreiberová

Rádcí: Dalibor Blaha - Tarzan

Účastníci tábora

Kamzíci, Ostrži, Svišti a Jitřenky rozděleni
do čtyř táborových družin:

červení: Luděk Strouhal, Pavla Konečná,
Katka Kaderková, Eva Hlaváčová, Mírek
Maixner, Aleš Matoušek {rádce Tarzan}

Jako občasník pro své členy vydává JUNÁK - středisko 509-04 Moravská Třebová s podporou firem DIATEXT, PCservis a STŠ MO Moravská Třebová. Šéfredaktor a graf. úprava: ing. Pavel Navrátil - Jessie (J. K. Tyla 5, 571 01 Moravská Třebová, tel. 0462 - 312 628, email: pana@scova.vabo.cz). Neprodejné.

Toto číslo vyšlo 25. října 1998.

72

modří: Luboš Grepl jr., Ondra Holas, Monika Štegnarová, Jolana Jandíková, Jindra Šablíková, Honza Tichý, Karel Pliska {rádce David}

zelení: Váša Odehnal, Mírek Pyšný, Katka Ondráčková, Jitka Vojtková, Honza Matys, Jiří Kobelka {rádce Hanka + Darzinka}

žlutí: Petr Poborský, David Trčka, Dana Blahová, Pavlína Mišáková, Petr Mlčoch, Michal Pliska, Hanka Matoušková jako host {rádce Aleš}

Táborová minikronika

Sobota 27. června

Sraz a nakládání netradičně na prostranství pod ZŠ Kostelní nám. Zabydlování tábora. Velký nákup. Zataženo až polojasno. K večeri tradičně výborný guláš a lá Karel. Parta z ROSY postavila 9 montáků.

Neděle 28. června

Pracovní dopoledne začalo škrábáním brambor. Pokračování zabydlovacích prací. Oběd: řízek s bramborem. Otevření nové chlapecké latriny. Slavnostní nástup (sekera, vlajka) + velké focení účastníků tábora. Závod kvadrig (kvadriga = starověké spřežení) {zvítězila modrá družina}. Příprava programu na táborák. Večer minitáborák, v rámci kterého také úvod do CTH *Dakota v plamenech*. Přes den polojasno. Příchod táborového zdravotníka Johana. Ohlášeno první letošní klíště. Parta z ROSY postavila nad táborem velký vojenský stan 6 x 6 m.

Akční foto z „Kvadrigy“

Pondělí 29. června

Polojasno. Dopoledne hra Matylda (plavení míčku po potoce). K obědu špagety. Odpoledne 1. díl CTH - Výroba oděvů a zbraní {modří}. Večer „Zpívání s Hankou“.

Úterý 30. června

Poplachem ve 04:00 začala hra STUDNA {žlutí}. K obědu salám v těstíčku a brambory. Odpoledne dokončení prvního dílu CTH a fotbalový turnaj. Večer odpočinek, mimořádná večerka již v 20:00. Přes den jasno až polojasno, dusno, od 18:00 těžký liják.

Středa 1. července

Azimutový závod {zelená}. Hra „Koule“ (účastníci z řad chlapců přejmenovaná na „Kastrátor“) {červená}. K obědu špenát, opeč. salám a bramb. knedlík. Odpoledne

„Nichtbürgerův šestiapůlboj“ {žlutá} a závod „Siamská dvojčata“ {zelená}. Večer stezka odvahy (cesta pod Dvorskou - Kamenná - Parkoviště - Kočár - tábor). Přes den postupně jasno - polojasno - zataženo - vytrvalý déšť.

Zelení vyrážejí na „Koule“

Čtvrtek 2. července

Dopoledne hra „7 sedmiček“ {modrá}. K obědu rajská omáčka a kolínka. Odpoledne hra „Safari“ {modrá} a fotbalový turnaj. Večer „Miss Kvíčalka '98“ {1. Danka Blahová, 2. Pavlína Mišáková, 3. Katka Kaderková}. Přes den polojasno až zataženo.

Miss Kvíčalka 1998

Pátek 3. července

Dopoledne táborové práce + velký úklid. Kontrola z HYGIENY. K obědu segedinský guláš. Druhý díl CTH - stavba indiánské vesnice + lakros aj. {žlutá}. Večer a v noci spaní celého tábora „pod širákem“ v indiánské vesnici pod Kazatelnou. Polojasno, v noci jasno.

Sobota 4. července

Stavba táboráku. Rekonstrukce umývárky, oprava podlahy v sauně. Velká hygiena. K obědu palačinky. Odpoledne „Kvičalovský slávik“ {žlutí; jednotlivci nebyli vyhlášeni}. Příprava na táborák. Večer táborák. Celý den zataženo.

Neděle 5. července

Návštěva koní z osady Lípa. Zdravotnická přednáška + test. K obědu vepřo-knedlozelo. Odpoledne „Bingo“ {modří, v jednotl. Luboš jr.} a návštěvy rodičů. Večer přednáška o krojovém předpisu. Celý den zataženo, časté přeháňky. Příjezd prvních účastníků ROSY.

Pondělí 6. července

Třetí díl CTH {modrá}. K obědu nudle s mákem. Odpoledne hra „Blokáda“ {červená} a sport. Večer přednáška o ekologii. Zataženo, občasně přeháňky. Příjezd zbytku ROSY.

Úterý 7. července

Celodenní družinové výpravy (Kamzíci - Mor. kras, Jitřenky - M. Trnávka, Ostřížci a Svišti - Hušák). Večer soutěž „Kvičalovský pákař“ {chlapci: 1. Petr Poborský, 2. Mírek Maixner, 3. Luboš Grepl jr.; děvčata: 1. Monika Štegnarová, Jitka Vojtková, 3. Danka Blahová}. Hlavní chod: hovězí roštěná a rýže. Zataženo s přeháňkami, v noci naměřeno pouhých 8 °C.

Středa 8. července

Dopoledne hra „Den trifidů“ {zelená}. K obědu koblihý. Odpoledne 4. díl CTH (bitva papírovými koulemi) {modří} + závěr. Oprava propadené cesty na hrázi Bahňáku. Večer soutěž „Kvičalovský Misák '98“ {1. Petr Poborský, 2. Petr Mlčoch, 3. Luboš Grepl jr.}. Přes den zataženo a přeháňky, večer vyjasnění, v noci parádní „kosa“.

Čtvrtek 9. července

Dopoledne soutěž „Kanadský dřevorubec“ (těžba dřeva na kůly pro budoucí sklad montáků). Soutěž „Živá abeceda“ {modří} a závod v koulení pneumatik „24 minut Kvíčalka“ {modří}. K obědu hovězí guláš s knedlíkem. Odpoledne a večer „Poklad“ {červená}. Konečně se vyjasnilo!

24 minut Kvíčalka

Pátek 10. července

Dopoledne „bodovací dostihy“ (táborové práce pro CTB). *Za jedině dopoledne se toho zvládlo udělat bezmála více, jak za celý tábor!* K obědu hovězí roštěná a kolínka. Odpoledne slavnostní závěrečný nástup s vyhlášením výsledků soutěží a odměňováním. Příprava programu na táborák. Prestižní utkání v „ufounu“ mezi mladou (Notíme, Dejř, Aleš, Vířa) a starou (Vlastík, Bob,

Jessie, Aladin) gardou {zvítězili přesvědčivě „mlaďoši“, nejprve 10:8 a poté 10:něco hrozně málo}. Večer závěrečný táborák. Střídavě polojasno až zataženo, přehánky.

Sobota 11. července

Uklizení a předání tábora nastupujícím skautům z Kostelce u Prostějova. Sbalení bágů a odchod domů. Cestou do M.T. musel náš traktor „Rosnička“ měnit po defektu přední kolo. Pršelo až po obědě, za to vydatně.

Výsledky

Celotáborové bodování (CTB)

1.	modrá druž.	99 bodů
2.	červená	94 body
3.	zelená	84 body
4.	žlutá	78 bodů

Celotáborová hra (CTH)

1.	modrá	13 bodů
2.	žlutá	10
3.	červená	9
4.	zelená	7

Bodování jednotlivců

děvčata:

1. Katka Ondráčková
2. Jolana Jandíková

chlapci:

1. Petr Poborský
2. Váša Odehnal

Nejlepší stany

- č. 3 Jolanka + Kafka 64 body
 č.14 Ondra Jehličí 45 bodů

Postřehy a zajímavosti:

- Zajímavé momenty tábora byly pro potěchu a poučení příštích generací filmovány videokamerou. Poprvé tak byl z táboření na Kvíčalce pořízen ucelený dokument v délce celovečerního filmu, který dle mínění těch, kteří ho již viděli, opravdu stojí za shlédnutí. Nechtejte si ujít!
- Poprvé po mnoha a mnoha letech, pokud vůbec ne poprvé, se uskutečnil hromadný „širák“ celého tábora. Stalo se tak v rámci jednoho dílu CTH. Na rozdíl od řady předchozích pokusů měli tentokrát milovníci nočního nebe a vzduchu „kliku“, protože chytli poslední slušnou noc – sice chladnou, ale bez srážek. Inu odvážným štěstí přeje!
- Onu pověstnou „kliku“ naopak letos neměl Pobor, který přišel „pět minut před dvanáctou“ o Orlí pera. Když zdárně přežil hlad i mlčení, veden mladickou opovážlivostí troufl si při „samotě“ přijít až na okraj zdánlivě opuštěného tábora. Zde však byl lapen komandem, pohotově na neznámého

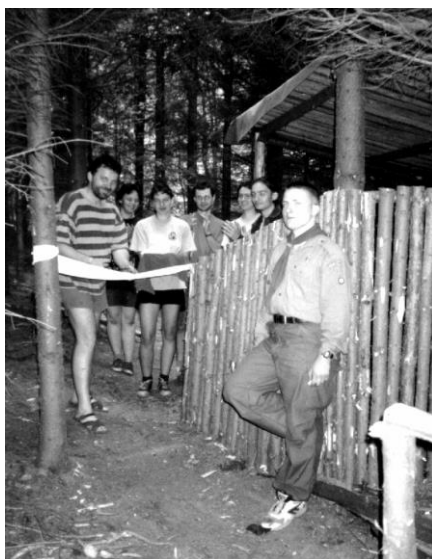
slídila povoláním mojí ostražitou maličkostí. Peťo, ještě jednou sorry. Na druhé straně zase není od věci, že vešlo ve známost, že jsem možná přisleplý, roztržitý atd. atd., ale rozhodně ne hluchý!

- Každý náš tábor má vždy nějaký ten hudební hit alias šlágr. Letos to zcela jistě byl „Pochod amerických námořníků“, kterým Jitřenky nakazily celý tábor, z popu vyčnival z řady asi nejvíce „Dlouhej kouř“ (Chinaski).
- Specifickým dorozumivacím jazykem se na letošním táboře stala tzv. kamzičtina. Tato jazykově různorodá směs hovorové češtiny, slangových výrazů, moravské angličtiny a sudetské němčiny na počátku tábora používána pouze členy družiny Kamzíků, zaznamenala během tábora hojného rozšíření mezi lidem skautským (chuděrky Jitřenky by mohly vyprávět, pokud ještě ovšem umí česky). Najde-li se ochotný jedinec, znalý obou řečí, přinese v některém příštím Třekanu podrobnější reportáž o „kamzičtině“ i s ukázkami.
- Když už jsme u toho jazykozpytu, tak jak jsem si tak všiml, důvěrným oslovením „nejhrubšího kalibru“ bylo letos mezi našimi „týnejdžry“ „ty socko“ (myšleno zřejmě sociální případe, asociále,...)
- A když už jsme u těch Kamzíků, tak zřejmě nejomilánější letošní prupovíd-kou byla parafráze aktuální TV reklamy na Velkopopovického kozla: „Je nějak-kej divnej. Vypadá jako kamzík, mluví jako kamzík, smrdí jako kamzík, ale není to kamzík!“

Paměti a poznámkami listoval

Jessie

Letem s fotem táborovým světem...

K pořádnému táboru - pořádná stavba. Slavnostní otevření nové chlapecké latriny.

K pořádnému táboru patří také pořádný dlabanec. Vládce kuchyně Karel se svými koblížky. Jen se zaprášilo (po těch koblížkách).

K pořádnému táboru patří určitě také pořádná recese. Takhle mí tzv. kamarádi „přizdobili“ naši rodinnou (červenou) škodovku.

Letošní tábor žil více nežli jindy celotáborovou hrou (Dakota v plamenech).

Nahoře: Tábořiště zelené družiny.

Dole: Mučení „modrokabátníka“ Tarzana.

Dvě údajně nejkrásnější indiánské squaw - Hanka a Darzinka. Znalci poměrů však jistě neunikne, že podobnost s loňskými čarodějnicemi není náhodná...

Již tradicí se na Kvičalce stal „Nüchtbürgerův šestiapůlboj“. Zde záběr z disciplíny „Burešův běh“.

Že (doslova a do písmene) bez práce nejsou koláče vám potvrdí „těstáci“ Kamzíci.

Pořádek musí být aneb Letecký den u Tichase.

Nejen „chlebem a hrami“ živ je člověk na táboře. Svě místo zde má i kultura, a když se zadaří, tak i KULTURA. Záběr z „Kvičalovského slavíka“.

A na závěr pachatelé:

Kamzíci

Jitřenky

Ostržiči a Svišti

Z fotoarchivu vybral a oglosoval

Jessie

Tábor '98

Hodnotit letošní tábor budu dvěma slogany - „VERY FUNNY“ a „POHODA KLÍDEK“.

Už před táborem jsem měl trochu obavy, jak se nám vše podaří zvládnout. Bylo přihlášeno pouze pětadvacet dětí a k tomu nepoměrně hodně vedoucích (dvanáct!), jenom jeden rádce a na druhý týden ROSA, což je dvanáct dětí a osm rodičů. A aby těch problémů nebylo málo, tak v červnu odřekla svou účast zdravotnice. Oslovili jsme asi deset možných maturantek „zdravky“, ale všechny měly už jiný program. Nakonec v nouzi největší zůstal (k mému zděšení) už jen Johan. Moje počáteční obavy se ukázaly být zbytečné, protože jako ošetřovatel zraněných byl výborný, dokonale zapadl do kolektivu, a přes své tvrzení: „Já jsem tady na rekreaci“ se občas zapojil i do práce v kuchyni.

Program pro děti měli na starosti Jura, Vít'a, Vladan, Lenka, Hanka a Tarzan - z pohledu dětí hodnotím jejich činnost kladně, protože se ani jednou nestalo, že bych slyšel od dětí nějaké stížnosti, takové to „Mne to nebaví“, „To stálo za houby“, „To bylo nespravedlivé“ a podobně, jak to bývalo zvykem. Po několika letech se povedla Studna, a to je co říct.

Když to rozpívám z kritického pohledu vedoucího tábora, pár maličkosť hodných zlepšení najdu:

- hlavní programátor se nesmí bát trochu přitlačit na ostatní, samozřejmě se počítá s tím, že půjde ostatním příkladem.

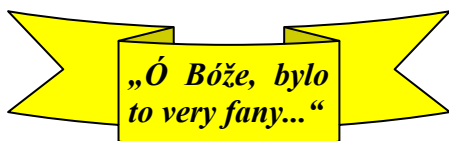
- dále by to chtělo větší snahu dodržovat časový harmonogram. Tady bylo špatně pochopeno moje motto ze zahajovacího proslovu - Já jsem si představoval pod slovy „pohoda, klídek“ slušné vystupování a chování jednoho k druhému, bohužel většina to pochopila jinak: Když „klídek, pohoda“ tak je jedno, jestli je nástup v osm nebo o půl deváté.“ Naštěstí jsme si to včas vysvětlili.

K mému překvapení i spolupráce s ROSOU byla dobrá. Musím poopravit svou myšlenku, že by ROSA měla mít svůj tábor, aby je nikdo nerušil a nerozptyloval děti. Při oboustranném pochopení a malém počtu dětí lze dělat tyto tábory společně.

Jinak řečeno - když je pohoda klídek mezi vedoucími, musí být spokojenost i u dětí.

Tímto děkuji všem vedoucím a rádcí za letošní tábor slovy Michala Davida: „Když se podaří, co se dařit má, tak je dobře na světě.“

Darží

řekl by nejen bratr Johan. Asi nejen mne napadá hodnocení letošního tábora starších v samých kladných superlativách. (Bratr otec Darží chodí nešťastně po bytě, kroutí hlavou a mumlá si: „Co já o tom táboře mám napsat?! Vždyť já jsem tam nenašel skoro žádnou chybičku!“ No a kdo ho znáte, uznáte, že to je pro puntíkáře Daržího hoto-ová katastrofa.)

Letošní tábor skautů a skautek byl přinejmenším stejně tak skvělý jako ten minulý. Ani letos se nevyškytl žádný větší problém, žádná hromadná epidemie ponorkové nemoci, žádná větší krize. No tedy vlastně prostřední sobotu byl patrný útlum pramenící z únavy, což mělo za následek nepříliš vydařený táborák. Neveselo zmizelo už před dopolední svačinou, a tak jsme celou návštěvní neděli tráвили (stejně jako ostatní dny tábora) v úsměvné pohodě. (Přesněji řečeno jsme tento den prochechtali, tedy alespoň ta větší polovina z nás.)

Když tak přemýšlím, čím to, že máme z toho tábora tak dobrý pocit, stále docházím k jedné jediné možné správné odpovědi: Měli jsme skvělé jídlo a díky Kájově umu a dostatku topiva taky dobře fungující kuchyň. Dešti jsme sice neporoučeli, ale s rozmary počasí jsme se hravě vypořádali. Přes mírné počáteční rozpaky jsme se bez problémů sžili s Rosou. Zkušeně jsme zvládli všechny nástrahy osudu.

Jenže tohle všechno je nic. Spousta podniků přes precizní přípravu už ztroskotala. A proč ne tenhle?

Protože jsme všichni měli obrovskou chuť do tohoto tábora dát co nejvíc a hlavně jsme byli (a snad se moc nemýlím, když doufám že i nadále budeme) **parta**. Možná se tomu nechce věřit, ale ano, Darží, Karel, Jura Notime, Jára, Jessie, Víťa, Vladan, Alešek, Dejř, Tarzan, Hanka, Johan a já, všichni jsme táhli za jeden provaz, sporné situace jsme prodiskutovali a následovně řešili kompromisem, přičemž každý hlas měl svou váhu a co je důležité - všechny měly váhu stejnou. Problémy se řešily za přítomnosti všech zainteresovaných a na rovinu. A jak je pohoda mezi vedením, je jí nasáknut celý tábor. Ani dětem, ani nám se z tábora nechtělo (snad jen se na dvanáct hodin vyspat a hned zase zpátky), což bylo patrné i po večerce - děti si stěžovaly na nedostatek nočních hlídek, rádcí a vedoucí dlouho do noci vyseďávali v chatě u kytary nebo v kuchyni, aby si stihli povyprávět všechny ty very fany příhody, nebo prodiskutovat to, na co na radách nezbyvá čas a chuť.

Jedinou skvrnou na jinak bělostném štítě byly návštěvy a nemyslím na návštěvy rodičů. Členové našeho střediska asi chudáci nevědí, že i když je návštěvní neděle, že se musí ohlásit vedoucímu tábora, že není vhodné zůstat po táboráku celý další den a čekat až za návštěvou přijde návštěva, a že i ohlášená návštěva musí zachovávat určitá pravidla, tudíž se zdržuje pokud možno u chaty a mimo tábor a nemotá se na náměstíčku tak dlouho, až si ji začneme plést s účastníky tábora.

Ještě mne nepotěšila nespolehlivost, se kterou jsme se při provozu tábora museli potýkat, kdy docházelo k improvizaci a kritice, kterou si pak slízili ti nepraví, protože každý z té výše jmenované party byl vinen jedině tím, že příliš důvěřoval tam, kde se to pak nevyplatilo.

Tádydádýdádýdá. To je konec. Vlastě ne. Přece jen chci ještě něco dodat - abych byla úplně upřímná, musím přiznat, že něco tomu táboru chybělo - ještě aspoň jeden týden.

Daržinka

Very funny situace

Klídek & pohoda

První válečnou poradou vedení Darží končil slovy: „Chci, aby tenhle tábor byl prostě klídek, pohoda...“ Ovšem už v neděli trochu zděšeně zahajoval raráška: „Když jsem vám říkal, že nejdůležitější je klídek a pohoda, myslel jsem tím, že ve vztazích mezi námi a mezi námi a dětmi bude panovat klídek a pohoda. Vy jste mne očividně špatně pochopili: „Je jedno, jestli bude nástup v osm nebo v devět, hlavně že je pohoda...“

Johan na odvaz

Sedíme si tak s Johanem v křoví na parkovišti, jedním okem pozorujeme cestu, jestli

po ní pořád ještě chodí odvážné děti a jinak rozvíjíme diskuse o obecných věcech skautských. Trochu přší, a tak se stalo, že nám zhasla svíčka. Vylézám z úkrytu a snažím se přemluvit tu svíčku aby zase hořela, když tu Johan, který taky vylezl, postavil se na cestu s rukama v bok, zadíval se na onu nehořící svíčku a svým johanovským hlasem mi oznamuje: „Už nehoří.“

„Co?“

„Už nesvíčí.“ Nechápatě na něj zírám, protože tato skutečnost mi byla známa ještě než jsem vylezla z úkrytu a tak mi smysl Johankovy informace trochu uniká.

Johanovi zatím došlo, co to mele za blbosti, a tak (aniž jeho hlas doznal jakékoli změny) mi stejně sebevědomě oznámil: „Tedy chtěl jsem říct, že už neprší.“

Budíček

už byl odtrouben před dobrou půlhodinou a mně se stále nechce vstávat, no a tak sedím ve spacáku a pozoruji, jak se děti vrací z hygieny, když tu přes náměstíčko milovými kroky spěchá Tarzan s Víťou. Přemýšlím, kde co asi tak hoří, protože ti dva opravdu spěchají, jenže než svou brilantní úvahu stihnou dokončit, stojí oba u mého stanu a třepou mne ven ze spacáku. Samozřejmě netrvalo dlouho a můj spacáček byl fuč. A aby toho nebylo málo, ještě mi zvýšeným hlasem oznamují: „Darzino, deš se umej.“ Já, dotčena tím odebráním spacáku, pokouším se vzdorovat: „Ale houby.“

Tarzan velitelsky: „Žádný houby!“

No a Víťa pohotově dodává: „Jo, vánočka je na snídani.“

Ještě jednou vánočka

Ráno u snídane prosí Lůďa Vášu, který si odchází přidat: „Vášo, dones mi taky vánočku.“ A Váša odvětil: „Dobře, ale pojď se mnou.“

Rameno zákona

Během jedné dopolední svačiny, kde se vzal, tu se vzal před kuchyní stál uniformovaný muž. Brzy mi svítko, že přijel kvůli té nedávné vykrádačce chaty a má tedy jistě informace o mém nebohém spacáčku a i dalším odcizeném majetku, tak jsem se za ním vydala. Připojila jsem se k Darzimu a Kájovi, kteří s ním již rozpředli rozhovor. Nesměle jsem se otázala, jak se věci mají a Karel (který samozřejmě zná ve Třebové kdekoho) důvěrně položil policistovi ruku na rameno a říká: „Neboj se, oni ho chytanou, tady pán je zkušený drak.“

Ten však s úsměvem odporuje: „No zkušenější moc nejsou, a draka taky nemívám moc často.“

Aleškův monolog

Po návštěvním dnu spěchá Alešek po náměstíčku a přitom nahlas přemítá: „Musím jít latrínit. Ty třeba dělej divy. Teď akorát přemýšlím, jestli to má cenu, protože to stejně nestihnou...“

O práci

Je sobota, s Hankou jsme právě přivleky asi tři námi skolené stromy na stavbu prostředního táboráku, leč stále trpíme nedostatkem tvůrčí činnosti. Ne že by nebylo možno připravovat hry třeba na neděli, ale nám se chce pracovat rukama. Ptáme se proto Darzího, co by bylo potřeba nejnáléhavěji udělat, ten se nadechl... Jenže už jsem mu viděla na očích, co nám chce doporučit, a tak ho rychle přerušuju: „Ne, žádný přenášení prkýnek z bodu á do bodu bé neberem. My chceme, aby za náma něco zůstalo stát.“

A Darzí praví: „No tak se tady projděte v plavkách...“

Trubač

Ozvala se trubka svolávající tábor k večeri a Efka, která přišla na táborák se ptá: „Kdo to troubí?“ Hanka mne předběhla v odpovědi (!) a plácla: „Ať nebo Dejš.“

Cyril, Metoděj a Johan

Na Rarášku Jessie nahlíží do svých papírů a táže se: „Jestlipak víte, co je dnes za den?“
???

Jessie: „Dnes se slaví příchod věrozvěstů Konstantina a Metoděje do naší vlasti. A proč se slaví dnes?“

„Asi přišli v neděli.“

„No, a kterej to byl rok?“

„1863,“ chce se blejsknout Hanka, jenže se o tisíc let spletla. No a tak jí Johan johanovsky odporuje: „Osmnáctšedesátří ?! To už jsem tady byl já!“

O Madliných včelkách

Uchopil náčelník jedno rozbité dřevěné kolečko s obrázkem družiny Včelek, které během tábora viselo u oznamovatele a odhazující jej kamsi v dál prohlásil: „Až uvidíte Madlu, tak jí řekněte, že ty včely už jí dolítaly.“

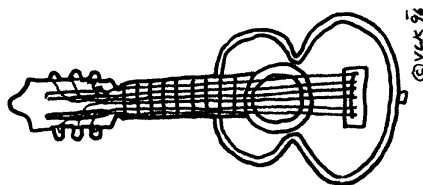
O Darziniých včelkách

Tarzan odhání jednoho Kamzíka od kuchyně se slovy: „Vášo, tady Ti pšenka nepokvete!“ To se mi moc nezdá, a tak Tarzanovi oznamuji: „Včelka nekvete!“

Nespravedlnost

Jelikož drobně mží, všechny děti mají pod vedením Hanky mokry program v jídelně, tudíž je ideální chvíle pro odpočinek nás ostatních. S Jurou jsme se rozhodli odpočívat aktivně a to při líném tenise. Najednou se Jiřík rozhodl protestovat: „To nemá cenu, já hraju proti větru.“ „No a já zas proti blbovi.“

Darzinka

Následující píseň z jitřenčí dílny zazněla na závěrečném táboráku...

Sedmikrásky aneb Tábor očima Jitřenek

Ráno jsme se probudili,
ze spacáků se vybrodili.
Co teď bude? Co nás čeká?
Asi nějaká malá rozvečka.

V pánvi plavou bílý řízky,
kuřeti však někdo blízký.
Zítřka je tu všechny sníme
a přitom si zamlaskáme.

Karel vaří, Karel smaží,
při pohledu mé srdce blaží.
Nádobí teď umíváme
a přitom si zazpíváme.

A už máme po obědě,
na fotbal teď rychle deme.
S kým si dneska zahrajeme?
Nikdo neví a já čekám dál.

Hygienu odbýváme,
s klukama pak pokecáme.
Pak si lehнем do postýleky,
přemýšlíme, jaký byl dnes den.

Jitřenky

...zatímco píseň následující zaznívala v různých provedeních a aranžmá v průběhu celého tábora:

Pochod amerických námořníků

(The marine's hymne)

D
My sloužíme svému národu
A7 D
my sloužíme na moři.

A pro lidská práva, svobodu
A7 D
naše srdce zahoří.

G D
[: Kdyby každý na svém místě stál
G D
bojový když zazněl ryk,

s čistým štítem všude bojoval
A7 D
americký námořník :]

Vesele se vlajka třepotá
pohrává s ní větru van.
Naše lodi plují do světa,
brázdí každý oceán.
[: Ať je bouře nebo slunný den,
na stráž stát vždycky zvyk;
tak je k boji stále připraven
americký námořník. :]

Když na moře lodi vplouvají,
v přístavu je lidí dav.
A pak bílé šátky mávají
námořníkům na pozdrav.
[: A když jejich slavná píseň zní,
je to jako vřelý dík,
že svobodu vždycky uhájí
americký námořník. :]

ROSA '98 - táboření rodičů s dětmi

Letošního táboření rodičů s malými dětmi na Kvičalce se zúčastnilo celkem 9 dospělých a 12 dětí. Byli to: Lenka a Jessie Navrátilovi s Pavlíčkou (6 let) a Mirečkou (4), Aladin a Jiřina Holešoviští s Honzíkem (6) a Jakoubkem (5), Vlastík Endl s Madlenkou (6) a Matýskem (4), Luboš – Bob Bába s Bětkou (4), Eva – Ranka Kočířová s Evkou (8) a Alčou (9), Jarda – Kajtl Vacek s Evičkou (14) a Barborkou (8), Eva Kubínová s Jeničkem Procházkou (6).

ROSA den za dnem

0. den

První den tábora skautů a skautek stavěla skupinka nadšenců „montákové městečko“ okolo ZÁTIŠÍ. Později přibyl, coby novinka, velký vojenský stan (hangár 6 x 6 m), který se velice osvědčil, když nám počásí zrovna nepřálo. Během týdne před ROSOU byl také opraven a vylepšen táborový koráb Racek a do „šapitó“ bylo zhotoveno vnitřní vybavení (stůl, lavice, špalkový kruh, stojan na nástěnku) a instalováno elektrické (akumulátorové) osvětlení. Lehce se to píše, ale byla to všechno pěkná makačka. Nicméně v den D bylo vše připraveno pro příjezd malých táborníků...

1. den – pondělí 6. 7.

I když jsme se sjížděli už od neděle, oficiálně byla letošní ROSA zahájena až v pondělí. Zatímco se někteří rodiče ještě zabydlovali, nacvičovaly děti táborovou písničku „Vzhůru na palubu dálky volají“, učily se pochodové značky z přírodnin, aby si posléze

zahrály „šipkovanou“, kterou připravily nejdřív holky klukům a poté naopak. Po prvním táborovém obědě zahájil odpolední program „Skřítek barvíněk“. Poté jsme se všichni (děti i rodiče) vyřádili při „Velké objevitelské plavbě korábu Racek“ (viz samostatný článek). Mimo jiné byla nalezena mapa se zakresleným pokladem. Byla proto vyslána výprava, aby poklad našla. Cestu za pokladem si děti krátily plněním bobříka květin a na Sluneční křižovatce signalizační hrou s píšťalkami. Hledaným pokladem se ukázaly být pytlíky s kuličkami, takže po návratu výpravy nutně musela následovat „kuličkíada“. Perný den završilo po večerním nástupu Evičino maňáskové divadlo (místo večerníčku).

Hlídky do koše, koráb Racek vyplouvá!

2. den – úterý 7. 7.

Deštivé ráno jsme zahájili zpíváním. Následovala výroba trpaslíků z ruliček a barevných papírů. Všechny děti tak splnily

bobříka zručnosti. A aby to neměly jednoduché (a aby bylo při vysvětlování postupů i něco slyšet), plnily děti souběžně také bobříka mlčení. Pro některé drobečky bylo 10 minut mlčet velikánským výkonem!

Mezitím tatínci vyrobili menší a lehčí kopii „kvadrigy“, a také počasí se alespoň trochu umoudřilo. Nic tedy nebránilo uspořádání závodu spřežení. A byla to velká legrace a pro děti jistě i velký zážitek. Jenom těch pádů, když vratké vozítko na kořenu nadskočilo...

Kvadriga ROSY

Následovala výroba (batikování) šátků – hnědých tábornických a červených pirátských. Hlavním bodem odpoledního programu byl první díl naší celotáborové hry „Putování za pokladem trpaslíků“ (viz samostatný článek), který nás zavedl na Spálený vrch na setkání s Velkým trpaslíkem. Po návratu si děti „pálily ohýnek“ v Rarášku a večer bylo učiněno hygieně zadost „sautováním“.

Velký trpaslík

3. den – středa 8. 7.

Den jsme zahájili zveselou svéráznou Kajtlovou rozcvíčkou. Ve sportování jsme dopoledne pokračovali skákáním v pytlích, tj. pytlökrosem. Zklidnění zjištěných myslí přineslo stavění domečků z mechu. Poté jsme se v 2. dílu CTH vypravili za zlými obry na Suchý vrch.

Zlobři na Suchém vrchu

Odpoledne se opět hrály kuličky, následované „pohybovkou“. Ve 3. dílu CTH se děti setkali s králem elfů a učili se střílet z luku. Velkým zážitkem pak byla pozdně večerní hra „Posel světla“, při které děti splnily bobříka odvahy.

4. den – čtvrtek 9. 7.

Dopoledne bylo věnováno sportovním aktivitám a odlévání stop. S dětmi byly převážně maminky, protože tatínci chystali náročně rekvizity na odpoledne, kdy naše celotáborová hra finisovala výpravou do trpasličího dolu a bojem s drakem na radkovském hradisku.

Finální zkouška draka

5. den – pátek 10. 7.

Poslední celý den na táboře byl vyhlášen jako „volný“, což v praxi znamenalo „otevření stavidel“ různým zábavným aktivitám a improvizacím („fáborková“, bublifuky, balónky, hra na piráty aj. Večer jsme pak tábor oficiálně zakončili nástupem a táborákem.

6. den – sobota 11. 7.

Balení, nakládání, uklízení... V poledne návrat domů. Následně odbahnění, drhnutí, praní, atd. atd. To už je ale jiná kapitola.

Na závěr je třeba říci, že na několika málo řádcích nelze postihnout vše, co jsme s dětmi prožili. Nejen všechny akce, ale zejména ne tu skvělou a zvláštní atmosféru, která je průvodním jevem táboření s „mrňaty“. Všechny zájemce proto odkazují na videozáznam, který byl z letošní ROSY pořizen (128 min.). Určitě řekne mnohem více...

Jessie

Pytlökros

Scénář plavby táborového korábu Racek

- ♦ nakládání zásob (sušenky), výstroje („dalekohled“) a výzbroje (stříkácí pistole)
- ♦ rozdělení 12 členů posádky kapitánem na dvě směny po šesti
- ♦ vyplutí s loučením a hudbou

- ♦ výcvik v obsluze plachet, kotvy, kormidla atd.
- ♦ setkání s delfinem Filipem (krmení sušenkami)
- ♦ setkání s mořským hadem (obratným manévrováním nutno se vyhnouti)
- ♦ bouře poškodí loď - výsadek potápěče obhlídce škod a opravám
- ♦ setkání s chobotnicí (těsně míjí loď a postříká posádku tekutinou)
- ♦ přepadení lodi piráty (nutno odrazit útok stříkácími pistolemi)
- ♦ setkání se sirénami (lákají posádku na sladkosti, kdo podlehne, toho zajmou)
- ♦ doplňování zásob potravin rybolovem („zaseknout“ háček udice za očko dřevěné ryby)
- ♦ vylovení okolo „plující“ (na provázku tažené) láhve
- ♦ nalezení pokladu podle mapy, získané z láhve
- ♦ návrat do přístavu s přivítáním

Potápěč Madlenka prohlíží škody na lodi.

CTH Cesta za pokladem trpaslíků

Motto: Děti (človíčky) hledají poklad trpaslíků, který kdysi ukradl drak Kostihryz (velice volně podle Hobita).

1. díl - Setkání s Velkým trpaslíkem

Čaroděj Velký trpaslík vypráví dětem úvodní příběh a vyzívá je k cestě za pokladem.

Vycházka lesem k sídlu čaroděje. Čaroději vypráví příběh a děti mu slibují pomoc. K nalezení cesty za pokladem je nutné velké kouzlo, k jehož provedení je třeba dostatek dříví na oheň a lesních plodů. Děti je musí nasbírat. Velký trpaslík uskuteční kouzlo (pyroefekt „gejzír“) a vysloví vizi, že cestu do dračí země znají kouzelné kameny na Suchém vrchu. Ty však hlídají zlí obři.

2. díl - Získání kouzelných kamenů

Výprava pro kouzelné kameny na Suchý vrch dle pokynů Velkého trpaslíka.

Na vrcholu Suchého jsou rozmístěny „kameny“ (dřevěné kotoučky) se znaky. Děti jich mají za úkol co nejvíce posbírat. Úkol jim ztěžují zlí obři (maškary, přestrojení

dospělí). Jejich úkolem není ani tak děti skutečně chytat, jako spíše „pouštět hrůzu“. Jakmile jsou všechny „kameny“ posbírány, vytrídí z nich děti za pomoci dospělých abecední znaky a jejich kombinací sestaví smysluplnou zprávu. V našem případě to byl text „LUK A ŠÍP“.

3. díl - Návštěva u lesních elfů

Kdo se chce utkat s drakem, musí být dobrý lučičník, neb draka lze zabít jen přesným zásahem do jediného slabého místa, které má. Nejlepšími lukostřelci jsou lesní elfové, kteří žijí v údolí nedaleko Zlatonosného potoka. Tam je třeba se vypravit a naučit se od elfů střílet z luku.

Lukostřelba s králem elfů

Děti předstoupí se svou žádostí před králem elfů v jeho vesnici. Elfové se uvolí naučit děti střílet z luku. Zatímco jedna skupina střílí, připravuje druhá na ohni „pečené hady“ ze sladkého těsta.

Pečení „hadů“

Elfové také učí děti (skrytou formou), jak si počínat při táboření v přírodě. Když je na

závěr naší výpravou pečlivě uklizeno a zamaskováno ohniště, prozradí elfí král dětem, že stará mapa se zakresleným sídlem draka Kostihryza je ukryta v opuštěném Trpasličím dolu.

4. díl - Trpasličí důl

K získání mapy je třeba odvahy. Nejprve při cestě k Trpasličímu dolu a poté i při vstupu do něj. Nezanedbatelné je také vytvoření pocitu soudržnosti v dětském kolektivu neb žádný jednotlivec nesmí zklamat, má-li být dosaženo cíle.

Jako „Trpasličí důl“ nám posloužila stará štolka pod Hamperkem (směrem na Rozstání). Po přesunu z tábora jsme ke štolce nešli snadnou cestou od silnice, ale jeden po druhém jsme slaňovali ze svahu nad štolou. Obzvláště pro nejmenší děti to určitě nebyla žádná legrace, ale všechny to nakonec dokázaly!

Bětka slaňuje k Trpasličímu dolu

V ústí štoly jsme objevili truhličku. Dle nápisu na ní se zjistilo, že ji lze otevřít jen tehdy, je-li k dispozici všech dvanáct klíčů, které musí být přineseny jednotlivě z „dolu“. Děti tedy chodily s baterkou jedno po druhém na konec štoly (cca 15 m), kde svítila svíčka, od které přinášely zlaté klíče. A opět to téměř všechny zvládly samostatně! Po otevření truhličky v ní byla nalezena stará mapa, ze které vyplynulo, kde hledat sídlo draka Kostihryza.

Vynášení klíčů z Trpasličího dolu

5. díl - Boj s drakem

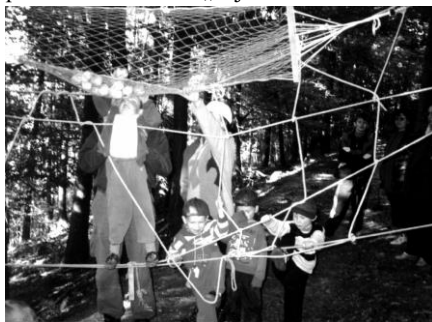
Podarí se človičkům udolat draka a získat zpět bájný trpasličí poklad?

Sídlo draka bylo situováno na Radkovské hradisko. Po přesunu vyrazili tatínci připravit potřebné rekvizity, zatímco se zbytek výpravy posilňoval svačinou, a poté prakticky procvičoval první pomoc (*kdo ví, co se může při boji s drakem přihodit...*).

Nácvik první pomoci

V ležení vládla napjatá atmosféra. Konečně jsme vyrazili na cestu. Nebyla jednoduchá. Společně jsme postupovali po zbytcích dracího slizu (*čáry zeleného krepáku*). Už z dálky byl slyšet řev draka. Cestu nám přehradila kluzká lávka z klády, a poté velká pavučina z lan. Na jejím vrcholu se v síti pohupovala „vajička“ obřího pavouka, nejlepší to střelivo pro boj s drakem (*papírovými koulemi jsme nahradili rizikovější luky a šípy*). Všichni človičky museli vyšplhat po pavučině a nabrat si „vajička“.

Pavučina s vajičky

A pak to přišlo - za další zatačkou už jsme spatřili draka! Příšera vystrkovala hroznou zelenou hlavu na dlouhém krku z otvoru ve skále, cvakala zubatou tlamou a ukrutně řvala. Jakmile se k ní človičky srdnatě přiblížili, začala plivat oheň (*prskavky a zapálené papírové koule*). Človičky se do ní naopak pustili „pavoučími vajičky“ a byl z toho lýtý boj, jak ze starých kronik. Po spouště zásahů se najednou z draka vyvalil hustý dým (*dýmovnice*) a v zápětí drak vzplál jasným plamenem. A to byl konec hrozného draka Kostihryza. Nic už nestálo v cestě hledačům pokladu trpaslíků. A také netrvalo dlouho a poklad byl nalezen v nedaleké skalní průrvě. To bylo jástotu!

Drak v akci!

A tak skončila naše celotáborová hra. Ztracený poklad (čokoládové penízky) se vrátil k našim „trpaslíčkům“ (aby vzápětí zmizel v jejich útrobách). Všechno jsme po sobě uklidili a vyrazili jsme k táboru. A znovu a znovu jsme poslouchali, že ten nebo onen „se vůbec nebál“ nebo že „trefil draka rovnou do hlavy (tlamy, oka, ucha...)“. Z čehož bylo nad všechno ujišťování jasně, že dětem se hra líbila. A o to hlavně přeci šlo. Nesoutěžili jsme ani o body, ani mezi sebou, ale jen a jen sami se sebou. A dokázali jsme to!

Děkuji všem, kteří se podíleli na realizaci hry (= mých leckdy poněkud šilených vizí).

Jessie

Letošní ROSA ?

K tomu by se měl vyjádřit spíše nějaký neorganizátor. Takže čistě z mého subjektivního hlediska:

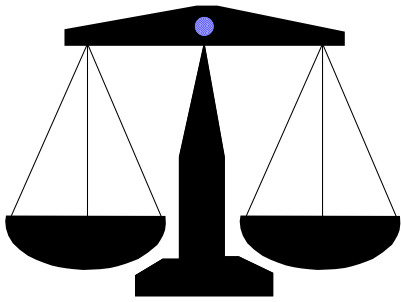
S mrňaty byla pohoda a správná legrace. Našli jsme houbu „užovku“ (růžovku), viděli jsme na „Studeném“ plavat Mireččina oblíbeného „brejlovce“ (plavající užovku, které se nad vodou třpytily oči), a taky už Bětka ví, co je to luk a šíp (to, že budou házet pavoučími vajičky na draka). Takže to, co se občas zrodilo v dětských hlavičkách ovlivněných správným zápallem pro věc, stojí za to.

Oproti loňsku to bylo zase trochu z jiného soudku, vzhledem k přesile tatínků, kteří jsou techničtější typy a perfektně pracovali rekvizity ke hrám.

Skvělého ducha do celého pětidenního táboření vnesl Velký trpaslík alias Kajtl (Jarda Vacek) a vůbec – díky všem, co přiložili ruku k dílu při přípravě a potrápili svou fyzickou při stavbě „minitábora“, aby bylo vše nachystané, jak se patří. No a samozřejmě náš velký dík Darzimu a Karlovi za umožnění pobytu bez vedlejších starostí a skvělou baštu.

Heslem „Ať žije Velký trpaslík.“ zdraví

Lenka

Byl jednou jeden...

Tak jsem zde zase, no ano, Váš oblíbený kritik letních táborů. Jistě si vzpomínáte na velice populární kritiku pod názvem "Byla jednou jedna MKLŠ", která vyšla v loňském poprázdňinovém čísle Třeskanu. Po vzoru loňska jsem trochu upravil název, tak aby vyjadřoval skutečnou situaci. Myslím, že po přečtení celého článku jej pochopíte.

Tak abych začal pěkně od začátku. Jak všichni víte, letos jsem byl na obou našich táborech. Na prvním táboře starších jsem byl poprvé a mohl jsem si ověřit to, co jsem slyšel. Skutečně jsem byl velice mile překvapen přístupem vedení tábora k programu a rádcům a vedoucím, kteří jej připravovali. Takovou volnost a pohodu jsem nezažil zatím na žádném táboře. Abych to upřesnil - vedení tábora se absolutně nemíchalo do programu a pokud ano, bylo to jen mírným upozorněním, že pokud ta hra nevyjde, tak se bude někdo zlobit. A pokud bylo třeba, bylo vedení ochotno se aktivně zúčastnit programu. Rádcí za to, na oplátku, se snažili všemožně vycházet vstříc vedení a společně se tolerovali a utvářeli pohodu tábora.

Jsem velmi rád, že jsem se mohl zúčastnit tábora pod vedením Darziho a že jsem mohl spolupracovat s Karlem. Velice si jich vážím za jejich opravdu skautský přístup k mladým lidem a k celému táboru. Oni tábor neberou, jako že je tábor okrádá o dovolenou a jejich volný čas (a nikomu to nevyčítají), ale berou jej jako velice příjemnou dovolenou mezi lidmi, mezi kterými je jim dobře (Darzi, Karle: pokud tomu tak není, tak promiňte). A kdybych na tom táboře nebyl a někdo mi o něm povídal, asi bych těžko uvěřil. Proto považuji tuto zkušenost za k nezaplacení a mnohokrát za ni děkuji!

No a pojďme dále. Na tábor mladších, kde jsem byl se svou družinou jako "obyčejný rádc". Tábor byl také velice povedený, ale spoň z mého pohledu. Konečně se nám/mi podařilo udělat tábor takový, na který se nezapomíná (a to v obou smyslech!). Jsem velmi rád, že se nám povedl připravit program tábora pro vlčata tak, jak jsme si jej vždy představovali. Ale bohužel jsem se nedokázal zbavit dojmu, že náš tábor ještě není tak svobodný a volný, jako příkladně tábor starších. Stále se mi něco nezdálo (nedělalo se totiž všechno tak, jak se mělo) a stále jsem viděl nějaké podivné manévry a musel jsem si opět zvykat na tvrdý, dovolím si říci až "komunistický režim!" Pozn.: Jen

si pamětníci vzpomeňte, v čem spočíval - ve vládě jedné strany, která nechtěla za žádnou cenu slyšet jiné názory, než ty, které sama považovala za správné. Ani náznak takového režimu přece na skautský názor nepatří! Opravdu dovedu si představit, jak nezainteresovaní laičně čekají na podrobnosti, ale bohužel. Nemohu si dovolit konkretizovat a uvádět příklady, protože jak jsem se již několikrát přesvědčil, je lepší raději mlčky přihlížet, než být absolutně upřímný!!! S těmi, kteří jsou přímo zodpovědní za vyvolání toho pocitu jsem již mluvil a ani jejich **zkušenosti, které mnozí získali za 30 let výchovné práce** (a jsou tedy výchovnými pracovníky) mě vůbec nepřesvědčily a neukázaly mi, že jsem se mýlil!

Johan

Pozn.red.:

Tento článek byl otištěn na žádost autora v původní, neupravené formě, s odkazem na deklarovanou otevřenost Třeskanu všem názorům. Nicméně některé výroky považuji za přinejmenším neadekvátní, zaujaté a nekonkrétní (proč ta bojácnost?). O skautském duchu a mezilidských vztazích ani nemluvě...

Jessie

EKO? EKO!

Chtěl bych se ve svém článku zmínit o problému, který mne pálí a věřím tomu, že nejsem sám.

Již několik let si na Kvíčalce v průběhu táborů, ale i přes rok hrajeme na velké ekology. Máme odpadové nádoby popsány jednotlivými druhy odpadů, někdy se nám daří přinutit děti k tomu, že je odpad i rozdělén na spalitelný a nespalitelný, tudíž igelit, hmoty, PET láhve apod. Co však nastane, když jsou koše plné? Odnosou se do spalovny (Česílko) a před zraky občas nechápajících a udivených dítek se tento "nespalitelný" odpad spálí. Spokojený výraz vůdce svědčí za vše.

Letos jsme inovovali. Mladí vůdci v dobrem úmyslu přinesli na tábor pytle na třídění odpadu. Na nástupech jsme děti učili číst nápisy na nádobách a rozeznávat jednotlivé druhy odpadů. Však vše marno. Na rozdíl od dětí, kteří se to učili na nástupech, někteří vedoucí na tyto nástupy asi nechodili, tak že se mi mohlo přihodit toto.

Při pracích za jídelnou jsem procházel kolem Česílka, do něhož přikládalo jedno vlče

.S nevinným výrazem ve tváři, která vyukovala zpoza hromady igelitových obalů od kolínek a nudlí, se mě zeptalo: "Aladine, toto mám taky spálit, i když je to igelit?" Poradte mi, prosím, co v takovéto situaci odpovědět a udělat. Dělat mrtvého brouka, nebo jít za tou vedoucí, co ty obaly vyhodila? Já jsem to v tom okamžiku nevěděl a nevím to dodnes. Vím jen, že jsem se cítil při tom tázavém pohledu poněkud trapně.

Pokud vím, skauting je o tom, že má člověk vychovávat k lepšímu. Snažíme se o to u dětí, ale snažíme se o to i u sebe. Mysleme na to, že po nás tu budou žít děti našich dětí.

Pokud nezačneme my, tak kdo?!

P.S. I po malých krůčcích lze nakonec ujit velký kus cesty.

Aladin

Schůzka ORJ Svitavy

3. září 1998

Tábory

- dodatečně byly zvýšeny dotace z 10 Kč na 12 Kč na dítě a den
- střediska odevzdala vyúčtování
- Kontroly táborů (br. Vaňous):
- Posekanec (Litomyšl) - přizván zástupce tisku, pěkné
- Hájenka Telecí (Polička, světlušky) - příjemné, útulné
- tábor čekatelského kurzu - spokojenost
- Kontroly táborů (br. Šnobl + ses. Ved-mochová):
- Trpík (Svitavy) - problémy s kontrolou z Hygieny, pěkný program
- Poříčí (D. Újezd) - zajímavý program (hra na alchymisty a rytíře), chyběla denní hlídka nebo někdo, kdo by hlídal tábor
- Posekanec (Litomyšl) - v době návštěvy byl tábor zrovna pryč
- Trhonic (Jevíčko) - zajímavé rukodělny
- tábor čekatelského kurzu - dobrá úroveň prací i znalostí, na závěr zkoušky. Hodnocení organizátorů: dobré, dosti času na přednášky i praxi, lepší než víkendové akce, dobrá parta, předsevzetí účastníků pro další činnost.

Projekty na příští rok (dotace)

Pro naše podmínky zajímavé především: tábory, cizina, výchova a vzdělávání vedoucích (100 Kč na osobu a den).

Žádost o zproštění z funkce

Br. Petrás požádal o zproštění z funkce zpravodaje ORJ pro oldskauty a ses. Petrásová

z funkce místopředsedkyně ORJ z vážných zdravotních a rodinných důvodů. ORJ bere žádost na vědomí a žádá střediska o návrhy nových činovníků na uvolněné funkce.

Informace předsedy ORJ

Br. Vaňous informoval členy ORJ o dočasném omezení výkonu funkce předsedy ORJ z důvodu mimořádného pracovního vytížení. Část agendy proto převzou tajemník a výchovný zpravodajové ORJ.

Setkání výchovných činovníků oblasti

Oblastní zpravodaj LŠ br. Jiroušek - Jerry informoval o připravované akci 23. - 25. října v Brandýse n/Orl. (viz příloha), jejímž účelem je zmapování personálních a organizačních zdrojů chrudimské oblasti pro pořádání vůdcovských kurzů a zkoušek dle nových směrnic.

Výjezdní zasedání ORJ v Mor. Třebové

- změna termínu na **16. - 18. října**
- nutná účast činovníků, kteří budou v praxi pracovat s počítač. registrací

Různé

- ÚRJ vypsala výběrové řízení na umístění regionálních počítačů
- středisko Mor. Třebová zaplatí dodatečnou fakturu za stravu účastníků oblastního kola závodu včlat a světlušek v Rychnově (18 x 25 = 450 Kč).
- ses. Vendula Směkalová ze střediska Jevíčko byla v konkurzu vybrána do české výpravy na jamboree v Chile. ORJ ji poskytne příspěvek 2000 Kč (z celkových 14 tisíc) na náklady související s cestou. Odsouhlaseno všemi hlasy.

Jessie

STŘEDISKOVÁ RADA

4. září 1998

Zabezpečení vedení oddílů a schůzek

Aleš Bis byl pověřen vedením 3. oddílu Novým členům je třeba rozdat přihlášky! Zpracován rozpis schůzek a kluboven. Rozpis schůzek:

Úklid starého papíru

uskladněného na Baráku zajistí do konce září Maurenc

Odběr skautských časopisů

- řešeny doobjednávkami

Výměna zámků na skříňkách v klubovnách

proběhne na příští SR (zajistí Jára). Je třeba, aby všichni přinesli klíče od současných zámků.

Termíny střediskových rad

9. 10., 13. 11., 11. 12., 15. 1.

Rezervace termínů chaty na Kvíčalce

4. - 6. září Darzinka, 11. - 13. září Aladin s rodinou, 18. - 20. září Darzi s rodinou, 25. - 27. září Kolaříkovi, 3. - 5. října Aladin s včlaty, 10. - 12. října Jitřenky

Vyúčtování táborů a dotací

Letošní tábory skončily v souhrnu schodkem - 865,40 Kč (-103,10 Kč a -762,30 Kč). Na dotacích bylo získáno 15 960 Kč (zejména na nákup nových celt). Vyúčtování bylo po vysvětlení schváleno.

Informace z ORJ (viz výše)

Hodnocení táborů

Podstatné bylo řečeno již při hodnocení na koncích jednotlivých táborů.

Poděkování všem (bohužel nemnohým!) jedincům, kteří se aktivně zúčastnili balení tábora 22. srpna.

Diskuse o výskytu vši na tábore včlat a světlušek.

Pronájem tábora pro příště oznámit včas. Minimální poplatek stanoven na 10 Kč za osobu a den.

Různé

Poděkování účastníkům úklidové brigády na zámku 21. srpna (revanš Kulturním službám M.T.). Jmenovitě to byli: Jolanka, Jitka, Darzinka, Tarzan, Vladan, Váša, Robotek, Xanda, Verča, Lůďa, Pobor, Johan (Jessie)

V dívčí klubovně je opět k dispozici funkční bzučák pro nácvik morseovky.

V nastávajícím studeném období nutno maximálně zlepšit kontrolu při odchodu z kluboven (topení, světlo, okna, dveře).

Účast: Demi, Eva V., Johan, Xanda, Maurenc, Aladin, Hanka Sch., Jirka Šm., David, Vladan, Eva K., Darzinka, Madla, Tarzan, Aleš, Jára, Alice Procházková, Jana Klučková, Jessie

Jessie

Ze skautského tisku

Skaut - Junák č. 10, roč. 40/1997

Reportáž o IX. sněmu Junáka v plzni. Rady z Bobří hráze. Pohled do zákulisí večera pro J. Foglara. Lesní moudrosti. Akce SKARE 1998. Dívčí stránka. 50 let Rychlých šípů. Rada na oddílovou výpravu - Černostudniční hřeben. Stránka vodních skautů. Písnička „Vazoun Bill a bicykl“. Zálesák 2000. Povi-

dání o životě a díle malíře Zdeňka Buriana. Ze skautských deníků, časopisů a kronik. Obrázky z dějin - bitva u Wogastisburgu. Povídka „Pán řeky“. Hádanky, hry aj.

Světýlko č. 10, roč. IV/1997-98

Dobráčkův deník - květen. Květinový den podruhé. Znak České republiky. V Plzni byl skautský sněm. Čtení na prázdniny - kniha „Paní Láryfáry“. Zajímavosti kolem vývoje pošt v českých zemích. Indiánské pohádky: „Proč je veverka malá“. Jak si malí indiáni hráli (popis tří her). Testy, kvízy, hádanky. Kreslený seriál „Šárka, Pěť a spol.“

Z BOSSe č. 39 přetiskujeme, jako úvod k Aladinově odpovědi, zajímavý Tarzanův článek o roveringu v našem středisku.

ROVERING

Kdo je to vlastně rover? Jsou něčím vymezené hranice proto, aby se někdo stal roverem? To jsou otázky, které mi v poslední době velice intenzivně běhají hlavou.

Mým snem je stát se roverem. Když jsem se Aládina (který plní funkci vedoucího - dál-li se to tak říci - roverů v našem městě) poprvé zeptal, kdy budu oficiálně pasován na rovera, řekl mi, že "se musí domluvit s Vojtou." To asi proto, že Vojta je člověk, který "do toho dělá" tak nák dohromady s Aládinem a hlavně má doma meč, který je k pasování asi ta nejpotřebnější věc. Když jsem se Aládina dotázal podruhé (bylo to asi někdy v červnu), řekl mi, že asi až nás "prý bude víc, ať se to může odehrát najednou a až taky bude mít Vojta čas, takže prý snad někdy ke konci prázdnin." (Zajisté myslel konec těch prázdnin, které zkončily bezmála před měsícem...). Měl jsem v tu chvíli pocit, že Aládin patří mezi ty, kteří berou člověka jako rovera podle věku a neberou ho jako člověka, který se řídí heslem "SLOUŽÍM" (sloužím sobě, druhým, sloužím skautské organizaci). Chci tím říct, že znám i mladší lidi, kteří by už měli právo na to stát se rovery (a Rangers) protože mohou (a já myslím že mají, stejně jako já) mít pocit, že SLUŽBU KONAJÍ (teď beru v úvahu službu organizaci). Ale asi by z nás stejně nebyly ti praví roveri, protože správný rover má věnovat třetinu svého času sobě, třetinu oddílu, na kterého vedení se podílí a třetinu roverskému kmeni. A to u nás (myslím věnovat čas rov. kmeni) **bohužel stejně není možné, protože U NÁS ROVERSKÝ KMEN NEEXISTUJE!** Protože jak říká br. KOČKEC, instruktor L.Š. a vedoucí rov. kmene z Brna: "Ne každé sdružení lidí rov. věku je roverský kmen."

Pohybuje se tady sice pár těl, které nosí ke kroji červenou šůrtku (někteří už dokonce vyměnili červenou za bílou), ale jejich život se nedá nazvat životem roverského kmene. **Nemají žádné PRAVIDELNÉ** (ani nepravdivé) schůzky), **nepodnikají společně akce pro jiné**, ani se akcí pořádaných jinde **NEZÚČASTNÍ**. A nepovažují za náěk extra dílo, že se nechají párkrát za rok vytáhnout od Vojty s Aládinem na klasické akce, jakými jsou *Cross - Country* (závody horských kol), nebo *Rafting po Třebívce*, nebo *Odkaz Daniela Smise*. Myslím že záslušnější by bylo dát o sobě vědět, a hlavně proto mě mrzí, když některé osoby z řad našich "rádobyroverů" otevřeně řeknou: "**Mý jsme Kvíčalci, my si vystačíme sami, mi nikoho jiného nepotřebujeme.**" Nejhorší na tom je to, že jsou to právě ti, kteří chodí na naši pěknou táborovou základnu doslova CELÝ ROK. Právě vám bych doporučil jako jediný způsob řešení "ročního zaracha" jako mám já, ale i mnoho dalších.

Říkáte si že pro to nemám pádný důvod ? Tak teď ruku na srdce vážení navrhovatelé, pisatelé a schvalovatelé ČERNÉ LISTINY, řekněte si alespoň sami pro sebe, jestli vy jste pro vydání oné inkriminované ČERNÉ LISTINY pádný a **ověřený** důvod měli, anebo jestli vás v tu chvíli spíše ovádly city....

Takže Aládivine: Zkus prosím obnovit (nebo spíše zavést) život roverského kmene u nás tak, aby to byl kmen s velkým K. Aby měl svoje tradice a pravidelné schůzky, kde si budeme vyměňovat svoje nápady, připomínky i zkušenosti týkající se vedení oddílů a družin. Sestav kmen s **roverským vůdcem i rádcem**.

roverský vůdce = člověk, který pravidelně dochází na schůzky a akce, ale není to vůdce v pravém slova smyslu (není to prostě "firer"). Dochází na schůzky jako jeden z nich, hraje s nimi všechny hry a je nutnou součástí kmene, ve všem jedná jako se sobě rovnými. Na R&R v podstatě jen dohlíží (protože i když jsou to lidi vesměs plnoletí, vždycky rádi udělají nějakou kravinu). Roverský vůdce je prostě funkce pro tebe, ale musíš se hlavně probudit, najít v sobě to nadšení, odhodlání, ale hlavně čas, kterého při zaměstnání, rodině a vedení smečky vřít na rozdávání asi moc nemáš (?!?!).

Na vedení rov. kmene se musí podílet také vůdčova pravá ruka, **roverský rádc** = člověk, kterého zbytek kmene respektuje. Tento člověk je nejzkušenější, se spoustou nápadů a odhodlání. On zpravidla podává návrhy na činnost rov. kmene a chystá program schůzek a rov. výprav.

A vy, vážení rádobroveři se nad sebou zamyslete. Zamyslete se nad tím, jestli tu šňůru kolem krku nosíte právem a jestli si právem o sobě myslíte, "že jste roveři. . ." Moje prosba o zamyslení patří i vám, vážení čerstvě vylihnutí vůdčové a vůdkyně. Zamyslete se nad tím, co řeknete svým nástupcům, až se vás zeptají: "**Bratře/sestro vedoucí, kdo je rover?**" Zamyslete se nad tím, jestli jim dáte svá roverská léta jako zájmy příklad.

Zvednutá rukavice aneb Reakce na článek ROVERING v posledním BOSSOVI

Na začátku října mi Tarzan přivezl poslední číslo BOSS a již předem téměř s omluvami mi naznačil, že se do mne ve článku rovering mírně naváží. Jelikož si o sobě myslím, že snesu i tvrdou kritiku, byl jsem docela zvědav. Je sice fakt, že po přečtení článku jsem chvíli měl pocit křivdy, ale pak jsem si uvědomil, že vše potřebuje patřičné vysvětlení.

Něco z historie roveringu v našem středisku. Po obnovení skautingu a po překonání počátečních obtíží vznikl zárodek něčeho, co mohlo připomínat roverský kmen. Vše se točilo okolo PEPÍNA, který organizoval se svými vrstevníky a hlavně pro své vrstevníky různé akce (výstava z historie skautingu, cyklo výlet na Bouzov, roverský tábor na Kvíčalce a p.) Než však mohl být tento kmen doplněn o další generaci, Pepíno, rozčarován nezájmem střediska podpořit činnost kmene aspoň slovním uznáním a dalšími neúspěchy, tento kmen opustil jako i celé středisko a plně se věnoval studiím.

Další úsek je již psán rukou Vojtovou a mou - vedoucích družin Orliků a Kamzíků tudíž skautů, kteří odešli ze základní školy a hrozilo nebezpečí, že odejdou ze střediska a s nimi i další generace vhodných rádců a vedoucích. Podotýkám, že oba jsme vedli své družiny nové Kamzíky a Vlky. Takže činnost s rovery byla brána jako "bokovka". Tehdy vznikl i obřad pasování na rovera, který se vždy odehrával v úzkém kruhu členstva. Všechny akce pořádané s těmito hochy a dívkami byly zaměřeny na utužení kolektivu a na nenásilné vedení k samostatnosti, o které rovering taky je. Má představa byla taková, že další akce budou vznikat již nezávisle na nás. Nenašla se sice silná osobnost, která by hrdě nesla roverskou vlajku, ale myslím si, že akce typu Přechod Jeseníků také nebyly k zahoezení.

Oba OSTENY byly zaměřeny na utvrzení skautského ducha a nabourání kvíčalovské hegemonie a namyšlenosti. Proto bři a sestry z jiných středisek. Zde musím podotknout, že se nám to částečně podařilo a že OSTEN některým napomohl k tomu, aby se bez obav zapojovali do akcí celookresního charakteru. Chtěl bych se ještě vyjádřit k Tvé větě "Jsme kvíčaláci, my si sami vystačíme, my nikoho nepotřebujeme". Můj názor je ten, že je to pitomost a ti, kteří to říkají jsou velmi krátkozrací.

Je pravda, že je skupina těch, kterým ke spokojenosti Kvíčalka stačí, jsou i taci, kterým to nestačilo, ale nebyly pochopeny a proto raději odešly (tvrdá "y" píše záměrně). Je dobré jezdit na roverské akce po celém širokém dalekém okolí, ale občas se rád vrátit na Kvíčalku, které popravdě řečeno

nejsme jen otroky fyzickými, ale i duševními. (Mnozí z nás.)

Tvé požadavky na vůdce roverského kmene jsou velmi náročné, i když s nimi nelze než souhlasit.

Musím, ale otevřeně říct - SE MNOU JIŽ NEPOČÍTEJ *). Nabízím svou bratrskou ruku a přátelskou radu při zakládání a činnosti VAŠEHO KMENE a rád se vašich akcí, pokud mi čas dovolí, zúčastním.

Tarzane, nelze vrátit zpět to, co jsem svou liknavostí prosvíhl, ale myslíš si, že barva šňůry na Tvém šátku je tak důležitá? Není důležitější TO, co nosíš ve svém srdci!

Věřím tomu, že Ty TO tam nosíš už hezky dlouho, i když to občas nebylo znát a i když o tom mnozí pochybují dodnes.

Stiskem levice Tě zdraví

Aladin

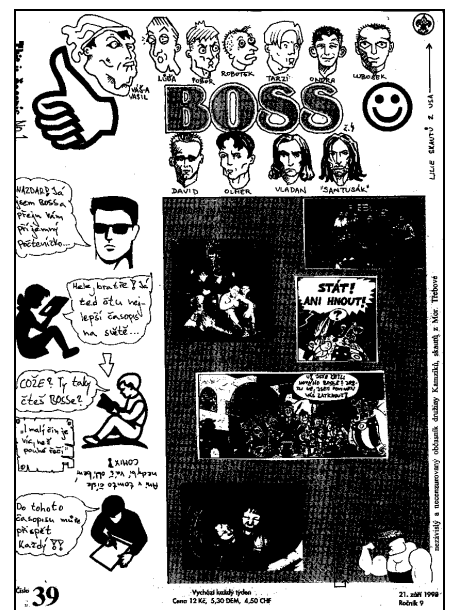
*) rok	8760 hod
práce	2200 hod
spánek	2550 hod
dům	650 hod
vlč. sch.	100 hod
stř. rady	20 hod
vlč. akce	450 hod
tábor	350 hod
cross ap.	150 hod
stř. akce	50 hod

volný čas 2240 hod

Je to mnoho nebo málo ? Toť otázka...

■

Asi se Vám už doneslo, že pod záštitou okresní rady probíhá letos soutěž o nejlepší oddílový časopis. Naším „zhavým želižkem“ je BOSS z tvůrčí dílny Kamzíků.

A to je protokrát vše...